

siddet inde med den Magt og Indflydelse paa det kirkepolitiske Omraade, som alle Kirkeministre før hans Tid havde. Det lader sig nu ikke nægte, at de kirkelige Love, der blev gennemført i 1922, drager baade direkte og indirekte visse Grænser for Kirkeministerens kirkepolitiske Magt og Indflydelse. Naar det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen paastaar, at Forslaget rettelig burde vente, til der bliver Brug for det, idet han hævder, der for Tiden slet ikke er Brug for det, synes han ganske at glemme, at vi lever under kirkelige Forhold eller kirkepolitiske Forhold, hvor Uvejret kan bryde løs naar som helst. Derfor siger jeg endnu en Gang: Var det saa ikke bedre i Tide i al Fordragelighed i et Udvalg at søge oplyst, paa hvilken Maade en Adskillelse kan finde Sted? Jeg tror, at denne Udvej er den rigtige, for der er jo i Virkeligheden ingen af os, der et Øjeblik tvivler om, at den Dag vil komme, da Stat og Kirke maa skilles, og skal Drøftelsen af en saadan Adskillelse finde Sted, naar Kampluren gjalder i saa at sige hvert eneste Sogn her i Landet, tror jeg afgjort, at man — men saa er det for sent — vil ønske, at Vilkaarene for Adskillelsen var drøftet i Forvejen. Jeg giver den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti ganske Ret i det usmagelige i at bringe kirkelige Spørgsmaal ud til Diskussion paa Valgtribuner, blandet sammen med Døgnpolitikken. Der har for mig altid været noget usmageligt i, at Ting, der vedrører nogle af de dybeste og mest personlige Forhold hos det enkelte Menneske, skulde bruges omkring paa Valgtribunerne, som man fandt for godt. Jeg synes, at Klarhed i dette Forhold er en bydende Nødvendighed.

Det saakaldte Ryslingspørgsmaal finder jeg ved denne Lejlighed ikke Anledning til at komme langt ind paa. Det har vist været drøftet tilstrækkeligt. En foreløbig Afgørelse har dette Spørgsmaal faaet, men det er ikke vanskeligt at se, at Afgørelsen i sig selv indeholder Mulighed for at bringe andre Spørgsmaal, der har Rod i denne Afgørelse, til at rejse sig. Jeg ser derfor gennem alt dette en meget stærk Opfordring til at drage Omsorg for i Tide at forme Vilkaarene for, paa hvilken Maade Adskillelsen mellem Stat og Kirke kan finde Sted. Jeg anbefaler paa ny Lovforslaget til velvillig Behandling og til Fremme her i Tinget.

N. Johan Laursen: De to sidste ærede Talere, den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti og det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen i Slutningen af sin

Tale, kom tilbage til selve det Forslag, som er til Forhandling. Der er visselig ogsaa god Grund til at gøre opmærksom paa, hvad det er for et ganske jævnt Spørgsmaal, Nedsættelsen af et kirkepolitisk Udvalg, som er Grundlaget for de Forhandlinger, der er ført her i disse Dage; thi de har jo svævet noget vidt omkring. Jeg skal senere komme en lille Smule ind paa disse forskellige Udflugter; som man har taget fra dette Lovforslag ud til andre Ting, men først vil jeg gerne gøre en lille Bemærkning om et Punkt, som ligger mig meget paa Sinde. Det blev omtalt af det ærede Medlem Hr. Blang paa Foranledning, vel sagtens, af de Ytringer, som jeg selv er fremkommet med, nemlig det Spørgsmaal, om den Daab er gyldig, som et Barn bliver døbt med, naar der er brugt den Form, som Præsten i Ryslinge bruger. Det er et Grundspørgsmaal, og nu vil jeg for at undgaa Misforståelse sige, at jeg billiger ikke den Daabsform, som Præsten i Ryslinge benytter. Hvis jeg ikke udtrykkelig siger det, kunde jeg tænke mig den Mulighed, da jeg paa anden Maade tager den i Forsvar, at man kunde beskyldte mig for, at jeg stod ved hans Side med Hensyn til Opfattelsen af den Form, som han bruger. Jeg synes ikke, det er nogen god Form, og det gav jeg Udtryk paa den Maade, at den kan forstås paa dobbelt Vis, hvad for øvrigt ogsaa den højtærede Socialminister var inde paa. Den kan forstås som en Opfordring, en selvfølgelig Opfordring, havde jeg nær sagt, til dem, der overværer Daaben, om, at de skal foretage Bekendelsen saa godt og saa redeligt, som de kan. Men den kan ogsaa opfattes med et vist Forbehold, og det synes jeg ikke om. Men jeg vil til enhver Tid være rede til at hævde, at den Daab, der finder Sted paa dette Grundlag, er en *virkelig* Daab, og det giver sig Udslag deri, som jeg udtrykte det, at man ikke fra nogen Side tør vove at døbe et saadant Barn om igen. Det tror jeg nemlig ikke, man tør, ikke en Gang under de Forhold, som det ærede Medlem Hr. Blang nævnte, at Barnet senere kunde komme i Tvivl om, at det var virkelig døbt. Hvis det Tilfælde skulde hælde det ærede Medlem Hr. Blang, tror jeg, han vilde vælge andre Udveje; han vilde, hvis Barnet var naaet til Skelsaar, tale med vedkommende og saa f. Eks. sætte en Konfirmation i Stedet, dersom han fandt, det var nødvendigt. Men jeg gør dog ogsaa opmærksom paa, at i den Daab, der for-